

IMAGES OF WILDLIFE

Brutus Östling Photography

Nyhetsbrev nr 11 – maj/juni 2007

Hej alla fotovänner och fågelentusiaster,

Med det här brevet följer ett erbjudande att beställa boken "Fantastiska fåglar" signerad. Böckerna levereras signerade med en vänlig hälsning. Vill du inte ha en signerad bok måste du meddela detta! Bokhandelspriset är ungefär detsamma, handla gärna där.

OBS! Vill du att böckerna ska signeras och kanske tillägnas någon, dig eller en släkting eller vän, måste du meddela oss detta så tydligt som möjligt (ev. fördröjs leveransen någon vecka om jag ev. är på resa just då).

Ring gärna på 0413-609 90 och prata med Torbjörn.

Pris inklusive frakt:

"Fantastiska fåglar" Enstaka exemplar 99:- inklusive frakt

Köp 4 exemplar (tre att ge bort) för: 300:- inklusive frakt inom Sverige

Ordertelefon 0413-609 90

Order-e-post: order@symposion.se (obs! stavningen)

Hej alla foto- och fågelintresserade,

med det här nyhetsbrevet vill jag önska en trevlig sommar. Jag bifogar en blogg jag skrev för Bokus i vintras, om hur även en icke-fågelskådare kan drabbas av samma vanvett som artjägarna. Jag undrar var det här kommer att sluta.

Fantastiska fåglar har kommit från trycket, och jag räknade för skojs skull ut att gott och väl mer än hälften av bilderna är tagna de senaste tolv månaderna. Hornskator m.m. plåtade jag i Kenya i september, ugglorna är från förra sommaren eller från i vintras, det är bara de nordamerikanska bilderna som är mer än två år. När jag grävde i arkivet hittade jag en rad bilder som jag inte såg när vi gjorde "Mellan vingspetsarna", bland annat en del bilder av vithövdade havsörnar, den nordamerikanska motsvarigheten, tvillingarten, till vår havsörn.

Vintern och våren har inneburit både nya bilder och vissa besvikelser. Men det senare är naturfotografins lag, vi råder inte alltid över väder eller över hur fåglar betar sig, det måste man acceptera om man ska hålla på med det här professionellt. Tjäder- och orrveckan i Norge resulterade faktiskt inte i en enda bild som slår vad jag redan har av orrar och tjäder i arkivet, det var en liten misräkning. Dels regnade det, dels hade tjäderspelet flyttat när en ny tupp tog över, dessutom en tupp som var rejält sargad vad gäller fjäderarna efter fighten om vem skulle bli herre på täppan i år. Pärflugglorna häckade inte i år, brist på sork. En del lappuggle- och slagugglebilder blev det dock.

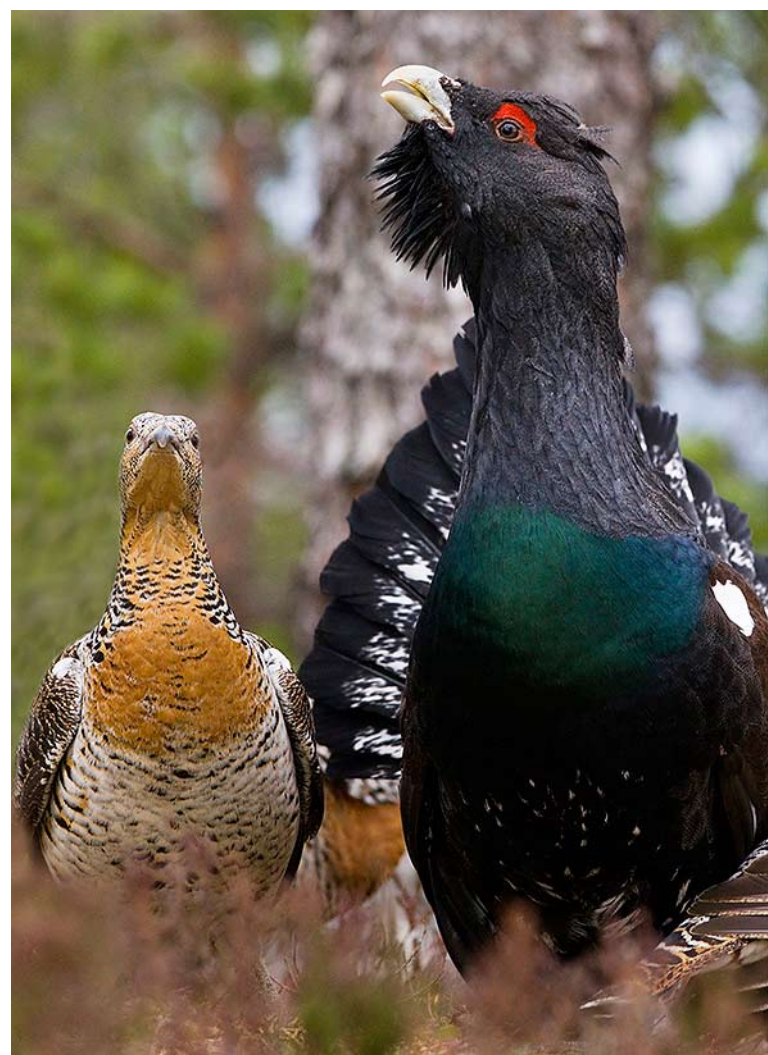
Nu ser jag fram emot en resa söderut, till Mellaneuropa, sen är det vernissage den 7 juni i Washington för min utställning på House of Sweden. Därefter någon veckas plåtande i norr och kanske litet semester.

Jag är ju förläggare också, och Symposion har försiktigt startat en utgivning av naturböcker, som vi hoppas ska fortsätta. Samtidigt med Fantastiska fåglar ger vi ut HUMLOR av Göran Holmström. Under tio års tid har han jagat upp och lyckats fotografera samtliga Sveriges närmare 40 arter - dessutom utan att först döda dem och sätta dem på nål. Och vilken personlig text! Jag hade aldrig intresserat mig för humlor, men efter två meningar var jag fångad. Mer om Humlor finns att läsa på: www.symposion.se

Så får jag önska er alla många spännande fågel- (och humle-) möten och många bra bilder.

Vårhälsningar

Brutus

OM JAKTFALK, EXCENTRISKA SKÅDARE OCH OM FOTOGRAFER SOM PÅSTÅR ATT DOM INTE ÄR FÅGELFANATIKER

Mitt "andra" yrke är bokförläggare, och för två år sedan gav jag ut en dokumentär berättelse om tre excentriska fågelfanatiker och om deras försök att vinna en makaber tävling: att under ett år vara den som sett flest arter i hela Nordamerika. "Det stora året" är titeln på boken, och det

är också vad denna återkommande inofficiella tävling brukar kallas. Men just det här året, det förmodligen oslagbara rekordåret 1998, tog sig tävlingen rena rama vansinnesformerna när den egocentriske entreprenören Sandy Komito, den ständigt sjösjuke Al Levantin och den oftast lus-

panke Greg Miller reste runt hela kontinenten på vartenda intressant "larm" om en udda art som dök upp, och det var därför inte helt osökt när en recensent drog paralleller med den gamla filmkomedin "En ding ding ding värld" – med den enda skillnaden att den här berättelsen var sann.

När jag är ute och visar fågelbilder brukar jag alltid envist hävda att jag inte är ornitolog, att jag absolut inte är en sådan där skådare som skulle köra hundra mil eller längre bara för att se en ovanlig art.

Men faktum är att jag under de här sex åren som jag hållit på med fågelfotografering utvecklats till en minst lika hängiven – fanatisk! ropar nu min sambo i bakgrunden – fågelexcentriker som de tävlande Komito, Levantin och Miller i Mark Obmasciks bok.

Under arbetet med min nästa bok "Örnarnas rike" ville jag väldigt gärna även ha bilder med jaktfalk. Jaktfalken har länge varit en hotad art, och jag tror att det inte finns mer än ungefär 25-30 häckande par i hela Sverige.

Förförre vintern berättade en naturvårdare för mig om ett jaktfalkspar som häckar nära en led där turister passerar, som alltså är vana vid turister men som ändå valt att fortsätta häcka vid samma plats i flera år. Jag ville väldigt gärna ta mig dit. Men jag ville – för att inte på något sätt störa häckningen – vänta till dess att ungarna var flygfärdiga, dvs. till mitten av juni.

Men nu var det bara ett krux. Vi väntade vårt tredje barn för två år sedan. Vi bor i Skåne och det här jaktfalksparet häckade en bra bit över hundra mil norrut.

Prognosen löd att vi skulle få barn i början av juni, jag tänkte att det borde räcka för att jag – om vi fick litet hjälp härhemma – skulle kunna ta mig upp till Norrland strax efter mitten av juni. Men han dröjde, han skulle växa sig riktigt stor, fem kilo nästan, innan han ville titta ut – och jag måste erkänna att jag mer och mer började känna mig som någon av de där tre frustrerade fågelskådarna de gånger de av någon orsak hindrades att åka på ett viktigt larm. Den 14 juni föddes i alla fall Isak. Och medan dagarna gick efteråt måste jag erkänna hur frustrationen steg-

rades. Nå dag in i juli fick jag i alla fall dispens, goda vänner kom på besök och jag fick tillåtelse att åka iväg någon dag.

Med den bensinsnåla hyrbilen körde jag de litet över hundra milen över eftermiddagen, kvällen och natten. Jag anlände vid jaktfalkarna vid

fyratiden på morgonen. Halv sex på morgonen tog de två ungarna sin första flygtur – jag hörde med andra skådare efteråt som berättade att de inte flugit över fallet tidigare – och landade tre meter framför mina fötter. Man kan säga att jag var förstummad, jag bara satt på huk och tittade förundrat på ungarna, som inte alls verkade

skrämda utan närmast litet nyfikna. Kameran kom jag mig inte för att ta fram ur rygsäcken på minst en kvart. Hursom, jag fick bilder med teleobjektivet, några porträtt i morgonljus. Vid-vinkelbilder vågade jag inte ens tänka på. Jag tror inte det skulle ha inneburit någon fara att gå nära, men jag ville inte på något vis orsaka att de flög iväg, flygfärden hade varit vinglig och tänk om de skulle bli rädda och flyga tillbaka över forsen och sen inte lyckas, det var min enda tanke hela den morgonen.

Senare på dagen återkom de två ungarna flera gånger ytterligare. Och vid ett tillfälle damp det ner en styckad ripa mellan mig och den ena jaktfalkungen, som stod tio meter bort. Jag såg inte föräldern uppe i luften själv, jag var helt koncentrerad på att fotografera och på att samtidigt inte störa ungen. Adulten släppte helt enkelt ned en blodig, nästan färdigtuggad "biff" till ungen, mitt framför näbben, ja eller några meter bort.

Att de unga jaktfalkarna var orädda fick jag också bekräftat senare på förmiddagen när enstaka turister kom ned för att beundra forsen. En vandrare stod vid det lilla staketet invid vattenfallet, och han märkte inte ens att han på en decimeters håll framför kängorna hade en jaktfalkunge. Men den satt lugnt kvar. Jag försökte peka på

hans fötter och med lätt flaxande armar tala om för honom att han hade något ännu mer häftigt än forsen framför sig, men det var inte förrän han vänt och gått därifrån som han begrep vad jag menade.

Jag hade haft tur, under bara en dag hade jag fått bilder som jag kunde använda i flera böcker, och redan dagen därpå, efter en god natts sömn, kunde jag köra de över hundra milen hem igen. Och i stället förundras över vår egen nyfödde son.

Bilden med den färdigbearbetade ripan och jaktfalkungen la vi in i de amerikanska och engelska versionerna av "Mellan vingpetsarna", men också i det svenska nytrycket i somras. Några av de andra bilderna finns med i "Fantastiska fåglar" - se första sidan!!

